

fast, saalænge man ikke har finantsielle Garantier for, at de dertil krævede store Belsøb blive urede saaledes, at de ikke for en væsentlig Del falde paa de ubemidlede Klasser i Samfundet og hindre Realisationer af andre Formaal, som maa anses for vigtigere. Og dernæst er det ogsaa uheldigt at give saa store Bevillinger, saalænge man mangler enhver Sikkerhed for, i hvilken Retning Forsvarsvæsenets Udvikling vil gaa. Derfor have vi for vort Bedkommende ment, da dette Aar maa betragtes som et fuldkomment ordinært Aar, der, hvad de politiske Forhold angaar, inarest opfordrer til paa dette Omraade at være forsigtigere end tidligere, nu at burde vende tilbage til, hvad Folkethinget har anset for det Rigtige i Aarene indtil 1877. Disse Bevillinger give i Gjennemsnit omtrent 1 Mill. Kroner, men dertil have vi dog alligevel ikke troet at turde raade det høie Thing at gaa ned, fordi vi ikke have villet stille Forordninger, der, selv om de finantsielt kunde være fuldstændig forfarlige og holdbare, dog maatte gjøre det meget vanskeligt at gennemføre, hvad Krigsbestyrelsen med Grund maatte gjøre Forordning paa, for at kunne gaa videre ifølge de engang lagte Planer i Genhold til de allerede tidligere meddelte Bevillinger. Der bliver derfor imellem de to Mindretal, som jeg nu sidst har omtalt, kun en Forskjel af ca. 300,000 Kr., hvilket ganske vist ikke er saa lidt, men som dog navnlig faar sin Betydning derigennem, at Afstemningen derover vil blive en Antydning af, i hvilken Retning Folkethingets Flertal i Diebliffet maatte anse det for rigtigt at gaa, om det enten maatte anse det for rigtigt at vende tilbage til den Grændse, som man siden 1877 har betragtet som den normale og rigtige Grændse at holde sig indenfor med Hensyn til Forsvarsbevillinger, eller om det maatte anse det for rigtigt at lade de sidste ekstraordinære Aar være Grundlaget for Fremtiden. Jeg skal selvfølgelig anbefale, at man holder sig til den gamle Regel, som Folkethinget har brugt under ordinære Forhold, saalænge som Betingelserne for at kunne gaa videre ikke ere tilstede, det vil sige, saalænge som man ikke baade militært og finantsielt kan give fuldt betryggende Grunde for, at man paalægger Befolkningen nogen finantsiel større Byrde i den Henseende, end man tidligere har gjort. Det er egentlig Alt, hvad jeg behøver at sige med Hensyn til alle Afstemningspunkterne paa Krigs- og Marineministeriets ekstraordinære Budgetter paa § 26; thi med Hensyn til de enkelte Poster er der navnlig mellem de to Mindretal, jeg lægger mest Vægt paa i denne Sag, og som have inddraget bestemte Standpunkter, ikke nogen væsentlig Realitetsforskjel. De enkelte Ting, som det andet ærede Mindretal har troet at burde foreslaa, ere Sager, som, hvor Meget der end kan siges for og imod de enkelte Poster, dog ikke have afgjørende Betydning for vort Lands Forsvar og derfor egentlig kun bør betragtes fra et rent

finantsielt Standpunkt. Det finantsielle Standpunkt, som dette ærede Mindretal indtager, medfører, som sagt, en Merudgift af 300,000 Kr., hvilket efter min Mening er Meget, men den reelle Betydning af de Indrømmelser, der ere gjorte fra dette Mindretals Side, forekommer mig dog ikke at have nogen synderlig Betydning. Jeg skal forøvrigt afvente, hvad der i saa Henseende kan fremkomme, og skal nu kun med det Samme bemærke, at Grunden til, at jeg lægger mindre Vægt paa denne Uoverensstemmelse mellem Mindretallene, er, at vort Standpunkt slet ikke er det, at vi ville modsætte os denne eller hin bestemte Anstiftelse. Vort Standpunkt i Spørgsmaalet om de ekstraordinære Bevillinger til Forsvarsvæsenet er rent finantsielt. Kan man derfor ved Uoverenskomst med de ærede Ministre blive enig om at overflytte, hvad der er bevilget paa den ene Konto, til en anden Konto, som maa anses for at have et mere paatrængende Kraw, skal der fra min og Meningsfællers Side ikke være Noget til Hindre for at aabne en Forhandling derom mellem 2den og 3die Behandling, naar man blot holder sig indenfor den Sum, som vi have anset for passende, og som stemmer bedst med de nuværende Forhold og Fortiden. — Der kan være et enkelt Punkt, som jeg noget nærmere maa motivere, nemlig under Marineministeriet Omflytning af Bevillingen til en større Torpedobaad, Ændringsforslaget under Nr. 167. Som ærede Medlemmer ville se, findes der i Betænkningen under § 23 en Medegjørelse fra to Sider med Hensyn til de herhenhørende Ændringsforslag. Det er tvende Mindretal, som der fremsætte deres Ansuelser, idet det tredje Mindretal, nemlig Høire, staar paa Ministeriets Side. Vor Betragtning af denne Konto er i det Hele, at Udgifterne paa Konto C. i. I. under § 23 i de senere Aar ere stegne i en meget betydelig Grad. Medens der i Aaret 1871 og ligeledes i Aaret 1872, altsaa paa Finantslovene for 1871—72 og 1872—73, ikke blev bevilget mere end 800,000 Kr. paa denne Konto, og der samtidig ikke var nogen ekstraordinær Bevilling, blev der Aaret efter bevilget noget Mere og i 1874 gif man op til at bevilge det, som i de senere Aar har været det Normale, nemlig 1,200,000 Kr. Den Argumentation, som væsentlig bragte Thinget til at gaa ind derpaa, har været Hensynet til de stigende Priser, og denne Grund var ogsaa da fuldstændig berettiget. Senere ere Prisforholdene forandrede. Vi have opfordret den ærede Minister til at meddele Udvalget Oplysninger om, hvorledes Forholdet med Hensyn til Priserne baade paa Materialier og Arbeidskraft have været paa Bærstet i de senere Aar, og det fremgaar deraf utvivlsomt, at Priserne navnlig paa de vigtigste Materialier, Træ og Metal, ere gaaede meget betydelig ned i de senere Aar, hvorimod Priserne paa Arbeidskraft omtrent have været de samme, hvilket vistnok for en væsentlig Del er begrundet